

σ' ένα χοντρόαυτο, ένα είδος μα-
 χειροβγάλτη που τον αηδιάζει. Τον
 αηδιάζει τόσο περισσότερο, γιατί ά-
 γαπά ένα άλλο, τόσο καλά κατάλα-
 βα τίς όμολογίες της, τις γεμάτες
 από παρρησιότητα κι άμηχανίες.
 Ποιός είναι αυτός ό εορτυχιζόμενος
 θνητός. Δεν τον ξέρω. Άλλά θέβαια
 είναι αντίστιος της αφού την διάλεξε.

Καλή, γλυκιά, ώμορφη θεατι-
 κιά η Νισέττ άξίζει τον ιδεώδη
 άντρα. "Α? Θάταν καλή η γυναίκα
 που θάξίζε τόσο... Είναι μιá άτι-
 μιά να την αναγκάζουν να βλάψη
 τη ζωή της έπιστευόντας τον
 έαυτό της σ' ένα χοντρόαυτο.
 Μά γιατί να μη γινω ό κβαλιέρος
 της Νισέττ; Καλά είναι ειπωμένο..
 κι' απ' αύριο τό πρωτ'!... Μά, αύ-
 ριο θάταν πολύ άργά, πρέπει τώρα
 να ένεργήσω. 'Η ώρα είναι λιγάκι
 άκαρη για να ιδω τους άνθρώ-
 πους' μα όταν σκέφτομαι πώς θά-
 μι πεθαμένους μέσα σε πέντε ώρες
 ν' άνοιχώ για τέτοια πράγματα!
 'Εμπρός! Τη ζωή μου για τη
 Νισέττ.

* * *

Ήτιν στις 4 τό πρωτ' όταν ό
 'Ανατόλ χτύπησε τη πόρτα του κη-
 δεριόνα της Νισέττ 'ΟΚός Μπουβάρ
 αυτός ό ίδιος τρομαγμένος, ήθε-
 ν' άνοιξη φορώντας ένα μπχιμα-
 κερύ σκούφο.

— Μήπως είναι πυρκαγιά
 —'Οχι, άγελητέ Κε Μπουβάρ έκα-
 με ό 'Ανατόλ είναι μικρή βίβιτα.
 — Τέθειά ώρα?
 — Όλες η ώρες μου είναι καλές να
 σάς δω' μα είστε άλαφρά ντυμέ-
 νος Κε Μπουβάρ. Σκεπαστήτε.
 — Αυτό θά τό κάμω, άλλα υποδέ-
 τό πως για να με άνησυχήσετε με
 τέθειά τόδε έχετε και τι σπου-
 δαίο για να μου πείτε.
 — Που έθνα έρουν! Κε Μπουβάρ,
 πρέπει να ληνηθήτε να παντρέψετε,
 τη ξαδέερφή μου τη Νισέττ με τό
 Κό Καπτενάκ.
 — Ποτέ, Κύριε, Ποτέ
 — Δεν πρέπει να λέτε, ούτε ποτέ
 ούτε πάντοτε.
 — Κύριε, η άποφασή μου είναι κα-
 λώςχηματισμένη ό γάμος αυτός θά
 γίνει!
 — Αυτό θά τό δοίμε, και τώρα που
 έξέρτε την απάντησή μου, κύριε, δε
 σάς κρατώ πενά.
 — Να τι είναι λίγο εύχόριστο' αλλά
 είμαι τόσο καλός Κε Μπουβάρ, δε
 θημιώνω για τη διαγωγή σας και μένω
 — Μείνετε άν θέλετε, εγώ σάς θεω-
 ρώ για φευγάτο και δε σάς μιλω
 περι Κε' ό Κύριος Μπουβάρ γύρισε
 προς τό ταίχο μοιραμορίζοντας:
 — Ξανακούστηκε; Ν' άνησυχούνε
 ένα είρημικό άνθρωπο, να τον τα-
 ράσσουνε στον ύπνο του, για να τοϋ
 δηγηθούνε παρόμοιες φλυαρούες!

— Αιφνίδια ό κ. Μπουβάρ πήδησε
 πάνω στο κρεβάτι του.
 'Ο 'Ανατόλ είχε πάρει τό φλά-
 οντο του καθηγητού και φυσούσε
 σά νάταν κρυφός φουσκώνοντας τα
 σιγόνια του υπέρμετρα. Διμυγι-
 ώδεις στόνοι βγαίναν από τόρvano.
 — Τό τιμητικό μου φλάουτ'! Τό
 παρ' των μαθητών μου προσφερ-
 θέν!' 'Αφήσετε αυτό τό όργανονκύριε!
 — Κύριε απάντησε ό 'Ανατόλ, με
 θεωρείτε σά φευγάτο' εγώ σάς θε-
 ωρώ για άπόντα, και διασκεδάω
 περιμένοντας την έπιστροφή σας,
 Κουάκ... κουάκ... γέν! τι ώμορ-
 φη νότα!
 — Θά με κάμετε να χάσω τη θέ-
 ση μου. 'Ο πραιστάμενός μου δεν
 άνέχεται τό φλάουτο περασμένα
 μεσάνυχτα.
 — Αυτός ό άνθρωπος άπραλώς δεν
 αγαπά τη μουσική. Φρούτ, φρούτ.
 πρ' α α!
 — Για όνομα του Θεου αφήστε το!
 — Συμφωνείτε;
 — Σε τί;

— Ν' άρνηθήτε αυτό τό γάμο;
 — Μά, κύριε, δε μπορώ.
 — Τότε, κουάκ.....
 —'Ο Κ. Καπτενάκ είναι τρομερός
 άνθρωπος! "Αν του κάμω μιá τέθεια
 προσβολή, θά με σκοτώση.
 — Αυτός ό 'όγος σάς μοδιίζει;
 — Θά μπόδιζε πολλούς άλλους.
 — Σ' αυτή τη περίπτωση αφήσετε
 με μένα να ενεργήσω δικιστήτε μου
 μόνο πώς άν πετύχω ν' άποσυρθή
 ή Καπτενάκ, η ξαδέερφή μου
 θάναι λεύτερη.
 — Μάλιστα κύριε. θάναι λεύτερη.
 — Μπράβο! 'Εχω τό λόγο σας.
 Μου επιτρέπεται τώρα να φύγω;
 'Αμέσως που κάθεται ό Καπτε-
 νάκ σάς;
 — 100 όδος των δυο Ξιρών.
 — Τρέχω κεί. 'Ορβουάρ.
 — Σ'υ, ακέρτηχε ό Μπουβάρ, πη-
 γαίνεις να πέσης στο στόμα του
 λέοντος και θά πάσης ένα καλό μά-
 θημα που τό άξίζεις. ('Ακλουθα)

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

ΠΡΟΣΨΥΓΙΚΟΙ ΚΑΗΜΟΙ

ΦΕΥΓΙΟ

Κρατώντας εις τό χέρι τό ποτήρι
 ό λειτουργός του 'Υψιστου ό άσπρομάλλης
 παππός και στ' άλλο τό μοσκοθυματήρι
 ξορκιά θρησκείας να μη πιστέψουν άλλης.
 Σκλαβάκια η σκλάβες φέρνουνε
 απ' τ' άγιο να κοινωνήσουν χέρι
 άδρα στα μέτωπα διαφαινούνται
 τά μιση, η φοβέρες και τά μέρη
 που νοσταλγία πρόφωρα ξυπνάν,
 τά μέρη που τους θρέψαν, π' αγαπήσαν
 κλαίν τά κι' απ' τά μάτια δάκρυα κιλάν
 — άλλοι τους; — φύγαν! ώίμε... τ' αφήσαν!
 Και μαργαριταρένιο πίσω του σημάδι
 άφίνει απ' τά δάκρυα του ό κόσμος
 ό έρμιοσπίτης που λαφιασμέν' όμάδι
 του Πολυθα χαράσσει μονοπάτι ό δόλιος.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠ ΕΡΙΤΗΣ

ΣΤΗΜΙΛΑΝΤΑ ΓΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

ΕΙΝ' ΑΡΓΑ:

Με ξεχασή η μελαχροινή μου
 και μ' άλλους παίξει πια τρελλά
 και τη γελούν και τους γελά
 μα μένα σώνει' η ζωή μου.
 Θαρρεί πως όλου τους πλανά
 κι' ούτ' άγροικίζει ούτ' άγροικιέται
 μα σάν τό νοιώση πώς πλανιέται
 σε μένα θε ναρθή ξανά.
 Μά σάν έρθή να με ζητήση
 τότε θά είν άργά πολύ
 Θε να μ' εύρη πιά η τρελή
 κάτω από μαύρο κυπαρίσι.

